Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26897
Copyright: Admont, Benediktinerstift

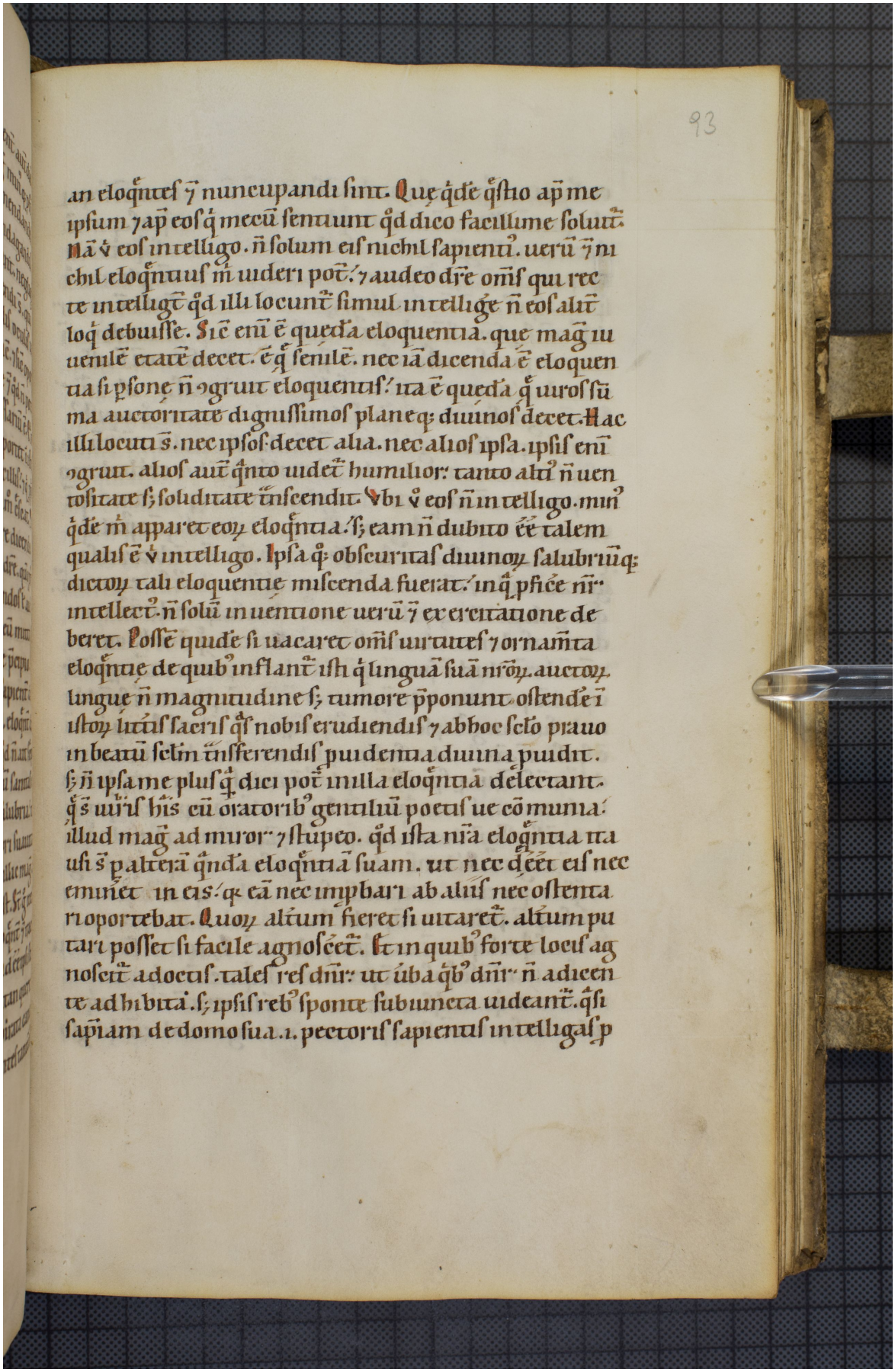

93

an eloq̃ntes ⁊ nuncupandi sint. Que q̃dẽ q̃stio ap̃ me
ipsum ⁊ ap̃ eos q̃ mecũ sentiunt q̃d dico facillime solui.
Nã v̊ eos intelligo. n̄ solum eis nichil sapientiꝫ. uerũ ⁊ ni
chil eloq̃ntius m̄ uideri pot̄. ⁊ audeo dr̄e omis qui rec
te intelligt̄ q̃d illi locunt̄ simul intelligẽ n̄ eos alit̄
loq̃ debuisse. Sic enim ē quedã eloquentia. que mag̃ iu
uenilē etatē decet. ē q̃ senilē. nec iã dicenda ē eloquen
tia si ꝑsone n̄ ꝯgruit eloquentis. ita ē quedã q̃ uiros sũ
ma auctoritate dignissimos planeq; diuinos decet. Hac
illi locuti s̄. nec ipsos decet alia. nec alios ipsa. ipsis enim
ꝯgruit. alios aut̄ q̃nto uidet̄ humilior: tanto altꝫ n̄ uen
tositate s; soliditate tnscendit. Vbi v̊ eos n̄ intelligo. minꝫ
q̃dẽ m̄ apparet eoꝝ eloq̃ntia. s; eam n̄ dubito ēe talem
qualis ē v̊ intelligo. Ipsa q̃ obscuritas diuinoꝝ salubriũq;
dictoꝝ tali eloquentie miscenda fuerat. in q̃ pficẽ nr̄
intellectꝫ. n̄ solũ in uentione uerũ ⁊ exercitatione de
beret. Posse quidẽ si uacaret omis uirtutes ⁊ ornamenta
eloq̃ntie de quibꝫ inflant̄ ish q̃ linguã suã nr̄oꝝ auctoꝝ
lingue n̄ magnitudine s; tumore ꝑponunt ostendẽ i
istoꝝ litis saeris q̃s nobis erudiendis ⁊ ab hoc seto prauo
in beatũ selm tnsferendis prudentia diuina prudit.
s; n̄ ipsa me plus q̃ dici pot̄ in illa eloq̃ntia delectant.
q̃ s̄ uiris his eũ oratoribꝫ gentiliũ poetis ue cõmunia.
illud mag̃ ad miror ⁊ stupeo. q̃d ista nia eloq̃ntia ita
usi s̄ p alterã q̃ndã eloq̃ntiã suam. ut nec d̄ēet eis nec
eminet in eis. q̃ eã nec imptbari ab aliis nec ostenta
ri oportebat. Quoꝝ altum fieret si uitaret̄. altum pu
tari posset si facile agnosceret̄. Et in quibꝫ forte locis ag
noscit̄ adoctis. tales res dn̄i: ut ūba q̃bꝫ dn̄i n̄ adicen
te adhibita. s; ipsis rebꝫ sponte subiuncta uideant̄. q̃si
sapiam de domo sua. i. pectoris sapientis intelligas ꝑ